

Arrest

nr. 232 626 van 14 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BYUMA, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor verzoeker, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 juli 2018 België binnen in het bezit van een vervallen paspoort en verzoekt op 20 september 2018 om internationale bescherming. Op 2 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Arabier van etnische origine en bezit u de Syrische nationaliteit. U bent alleenstaand. U bent afkomstig uit de stad Aleppo, waar u steeds heeft gewoond in de wijk Suleiman al-Halabi. U studeerde tot het laatste jaar hoger secundair maar behaalde uw diploma niet. U heeft tussen 2008 en 2010 uw verplichte legerdienst gedaan in Damascus. U werkte in Syrië in de textiel. In 2011 heeft u Syrië verlaten uit angst te worden opgeroepen als reservist.

U bent legaal naar Turkije gereisd waar u achtereenvolgens in Mersin, Bursa en Ankara heeft gewoond en gewerkt. In 2014 vernam u van familie in Syrië dat u werd gezocht om in het leger te dienen als reservist. Eind 2014 heeft u Turkije verlaten. U werd opgepakt aan de grens tussen Bulgarije en Servië en naar een gesloten centrum gebracht. U had geen andere keuze dan internationale bescherming te vragen in Bulgarije. Na twintig dagen werd u overgeplaatst naar een open centrum in Sofia. In de periode dat u er verbleef, werd het centrum twee keer aangevallen door een extreemrechtse groep. Ongeveer twee à drie maanden na uw aankomst in Bulgarije, verkreeg u er de subsidiaire beschermingsstatus. In februari 2015, onmiddellijk nadat u uw Bulgaarse verblijfskaart en paspoort had ontvangen, bent u met de bus naar Boekarest in Roemenië vertrokken waar twee ooms van u wonen. U kreeg er onderdak en werkte er in de winkel van één van uw ooms. De twee jaar dat u in Roemenië verbleef, ondernam u verschillende pogingen om verder te reizen naar West-Europa. Uiteindelijk geraakte u met de hulp van een smokkelaar tot in Hongarije maar u werd aangehouden in Boedapest en vastgezet. Na twee à drie maanden werd u teruggestuurd naar Bulgarije.

In het voorjaar van 2017 arriveerde u opnieuw in Bulgarije. U was uw Bulgaarse documenten verloren maar verkreeg er nieuwe. U had geen recht meer op opvang daar uw procedure al was beëindigd en een week à tien dagen sliep u in een park in Sofia. Daar leerde u een jonge Syriër uit Aleppo kennen die u voorstelde om bij hem te komen wonen en de huur te delen. Hij hielp u tevens aan werk in de shoarmazaak waar hijzelf ook werkzaam was. De shoarmazaak werd twee keer aangevallen door Bulgaren die racistische opmerkingen maakten. Die twee keer werden er in de zaak vernielingen aangericht en één keer werden u en uw collega's ook fysiek aangevallen. U voelde zich niet veilig in Bulgarije en besloot om opnieuw te vertrekken. U bent op 16 juli 2018 met een Iraans visum via Griekenland naar Frankrijk gevlogen en reisde per bus verder naar België, waar u op 20 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw ouders en drie broers werden hier in 2015 en 2016 erkend als vluchteling.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Syrische identiteitskaart (d.d. 05/05/2004); uw Syrisch rijbewijs (d.d. 27/03/2011 – 26/03/2019); uw Syrisch legerboekje (d.d. 15/04/2007); uw attest van afzwaaien van uw legerdienst (d.d. 01/03/2010); uw oud Syrisch paspoort (d.d. 18/04/2010 – 17/04/2016); uw huidig Syrisch paspoort dat werd uitgereikt op de Syrische ambassade in Sofia (d.d. 03/01/2018 – 02/01/2020); uw Bulgaarse verblijfskaart (d.d. 23/05/2017 – 22/05/2020); uw Bulgaars paspoort (d.d. 23/05/2017 – 22/05/2020); en de Belgische verblijfstitels van uw familieleden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u in 2015 de subsidiaire beschermingsstatus hebt verkregen in Bulgarije (CGVS, p.4-6, stukken 6 en 7 en blauwe map).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Bulgarije hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u vooreerst het gebrek aan veiligheid in Bulgarije gelden. U wijst met name op enkele racistische incidenten die u er heeft meegemaakt (CGVS, p.4-11).

Vooreerst haalt u aan dat het opvangcentrum in Ovcha Kupel in Sofia in de periode dat u er verbleef twee maal werd aangevallen door racisten die betoogden tegen de aanwezigheid van vluchtelingen (CGVS, p.4-5). U stelde dat de rechtse politieke partij Ataka de Bulgaren opzet tegen de vluchtelingen en dat uw opvangcentrum een eerste keer werd binnengevallen door een groep mensen die in het zwart waren gekleed en waren kaalgeschoren en de bewoners van het kamp uitscholden en sloegen (CGVS, p.4-5). Eén kampbewoner werd neergestoken en moest naar het ziekenhuis worden gebracht voor verzorging (CGVS, p.4-5). U gaf echter aan dat u daar zelf geen ooggetuige van was daar u op de derde verdieping van het gebouw een kamer had maar dat u na de aanval wel naar beneden bent gegaan en de vernielingen heeft aangetroffen (CGVS, p.5). U stelde voorts dat de politie na het incident naar het centrum is gekomen maar niets kon doen (CGVS, p.5). Gevraagd hoe u weet dat de politie niets heeft kunnen doen, repliceerde u kort dat de vrouw en kinderen van de man die werd neergestoken, klacht hadden neergelegd maar dat ze niets hebben gedaan voor hen (CGVS, p.5). De volgende dag werd het kamp nogmaals aangevallen (CGVS, p.4-5). Gevraagd of u die tweede keer persoonlijk werd geraakt, dan wel of u zich toen erens anders bevond, antwoordde u dat jullie al hadden opgemerkt dat er zich in het park tegenover het opvangcentrum een groep van twintig à vijftwintig personen aan het verzamelen was en vervolgde u dat jullie toen allemaal naar boven zijn gevlucht (CGVS, p.5). U stelde dat u door deze aanvallen bang was geworden en niet op straat durfde te komen (CGVS, p.6). Uit bovenstaande blijkt evenwel dat u tijdens de aanvallen op het kamp persoonlijk niet werd geraakt en dat de autoriteiten wel degelijk ter plaatse zijn gekomen. Uit het enkele feit dat de klacht die werd ingediend door de vrouw van de neergestoken man niet (onmiddellijk) leidde tot een concrete actie of een resultaat kan niet zonder meer besloten worden tot de afwezigheid of de onwil vanwege de Bulgaarse autoriteiten.

Verder stelde u dat de shoarmazaak in Sofia waar u heeft gewerkt eveneens twee keer werd gevisieerd door extreemrechtse Bulgaren (CGVS, p.7-11). U vertelde dat er de eerste keer drie personen binnenkwamen in de zaak om sandwiches te vragen. Jullie bedienden hen maar de mannen begonnen jullie uit te schelden in het Bulgaars. Jullie reageerden niet waarop ze met de ketchup begonnen te gooien en jullie aanvielen. Ze kwamen achter de toog, één van hen sloeg jullie en de andere twee gooiden met alles wat ze maar vonden in jullie richting (CGVS, p.9). U werd een aantal keer geschopt en een collega werd geslagen en was gewond in zijn gezicht. Na ongeveer een kwartier liepen de ouders weg (CGVS, p.9). Gevraagd wat jullie dan hebben gedaan, repliceerde u dat jullie de politie hebben gebeld, dat de politie ter plaatse is gekomen en een proces-verbaal heeft opgesteld en dan weer is vertrokken (CGVS, p.9). Gevraagd of jullie klacht hebben ingediend tegen de mannen, antwoordde u dat jullie aan de politie hebben verteld wat er was gebeurd maar dat jullie de ouders niet kenden (CGVS, p.9). Gevraagd of de politie had aangegeven dat jullie op de hoogte zouden worden gehouden of had gezegd dat jullie zelf dienden langs te komen, stelde u dat er een klacht werd geregistreerd in naam van de shoarmazaak, dat de eigenaar een kopie van het proces-verbaal had gekregen en dat het dat was (CGVS, p.9). Gevraagd of de eigenaar zich nadien nog is gaan informeren bij de politie over de zaak, antwoordde u negatief (CGVS, p.9). Gevraagd of u na dat incident naar de dokter bent moeten gaan voor verzorging, antwoordde u negatief en voegde daaraan toe dat u werd geschopt maar dat het niet zo erg was (CGVS, p.10).

Een maand of twee later, in februari of maart 2018, werden u en uw collega's opnieuw geprovoceerd door kaalgeschoren en in het zwart geklede Bulgaren. Ze stonden buiten op straat bij de shoarmazaak, beledigden jullie, spraken slecht over de Arabieren, zeiden dat Bulgarije toebehoort aan de Bulgaren, bekogelden jullie met servetten, bekertjes en sneeuw en gooiden uiteindelijk ook een glasraam van de zaak stuk met een steen (CGVS, p.10). Jullie belden opnieuw de politie, ze stelden weer een proces-verbaal op en vertrokken (CGVS, p.10). Gevraagd of er iemand gewond was geraakt tijdens dat tweede incident, antwoordde u negatief en stelde dat enkel dat glas was gebroken (CGVS, p.10). Gevraagd of

er iemand later nog informatie is gaan vragen over de zaak bij de politie, moest u toegeven het niet te weten (CGVS, p.10). Uit uw verklaringen blijkt niet dat de beschreven incidenten tijdens uw werk ernstige persoonlijke gevolgen hebben veroorzaakt voor u, noch dat de Bulgaarse autoriteiten niet zouden hebben opgetreden. Ten slotte stelde u nog dat zowel u als andere Arabieren op straat regelmatig werden uitgescholden, dat jullie te horen kregen dat jullie het land moeten verlaten, dat Bulgarije voor de Bulgaren is, dat jullie in eigen land moeten gaan vechten en er werd slechtgesproken over jullie families (CGVS, p.10). U meende in Bulgarije angst te hebben om 's nachts buiten te komen en om naar openbare plaatsen te gaan (CGVS, p.10-11). De beledigingen aan uw adres zijn onvoldoende zwaarwichtig en kunnen geenszins gelijkgesteld worden met daden van vervolging of ernstige schade.

Voorts doet u eveneens uw moeilijke levensomstandigheden in Bulgarije gelden. In het bijzonder verklaart u dat u geen onderdak meer kreeg nadat u er de subsidiaire beschermingsstatus had verkregen (CGVS, p.6-7).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft uw levensomstandigheden in Bulgarije, dient ter zake opgemerkt te worden dat u in eerste instantie al twee à drie maanden na uw aankomst in Bulgarije, onmiddellijk na het verkrijgen van uw Bulgaarse documenten, naar Roemenië bent vertrokken (CGVS, p.3-4 en p.6). Uw onmiddellijk vertrek uit Bulgarije begin 2015 getuigt niet van ernstige pogingen om er toen een leven op te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Verder dient er opgemerkt te worden dat u bij terugkeer naar Bulgarije in 2017 onmiddellijk nieuwe Bulgaarse verblijfsdocumenten heeft kunnen bekomen nadat u de eerste was kwijtgespeeld (CGVS, p.7-8). U stelde voorts dat u bij terugkeer geen opvang meer kreeg en dat u in Sofia in een park moest slapen (CGVS, p.7-8). Na een week à tien dagen leerde u echter een andere Syriër kennen die u voorstelde om in zijn studio te komen wonen. Jullie deelden de huur en hij hielp u eveneens aan een job in een shoarmazaak waar u uiteindelijk één jaar heeft gewerkt (CGVS, p.7-8). Gevraagd of u voldoende verdiende met uw werk, repliceerde u dat het juist genoeg was om in uw onderhoud te kunnen voorzien (CGVS, p.9). U had aldus en huisvesting en werk in Bulgarije.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Bulgarije loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin

van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u voorgelegde Syrische en Bulgaarse (identiteits)documenten en de Belgische verblijfstitels van uw familieleden, zijn niet van dien aard een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Bulgarije, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/6, § 3, eerste lid, 3°, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 4 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 4 en 20, vijfde lid, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 14, § 4, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker werd ongeveer twee à drie maanden na zijn aankomst in Bulgarije, begin 2015, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in Bulgarije.

Artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“(…)”

In de parlementaire voorbereiding inzake artikel 57/6, §3 Vw. is het volgende terug te vinden:

“(…)” (Parl. St. Kamer 2016-2017, nr. 2548/001, p. 105-107)

Verwerende partij is bijgevolg niet verplicht om onderhavig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren, maar dient integendeel na te gaan of verzoeker nog steeds kan rekenen op de bescherming die aan verzoekers werd toegekend.

Verzoekende partij kan rekenen op deze bescherming indien haar status nog steeds geldig is of verlengd kan worden, en indien zij in Bulgarije geen vrees heeft voor vervolging of ernstige schade en niet wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Op beide aspecten wordt hieronder ingegaan.

1. Geldigheid beschermingsstatuut

De onderzoeks- en samenwerkingsplicht die op verwerende partij rust houdt in dat zij rekening houdt met de beschikbare objectieve landeninformatie om een asielaanvraag te beoordelen. Deze verplichting wordt voorzien door door artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet, hetwelk een omzetting vormt van artikel 4.3 van de Kwalificatierichtlijn :

“§5. (...)”

Deze samenwerkingsplicht en verplichting tot grondig onderzoek vloeit ook voort uit artikel 3 juncto 13 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat deze artikelen de Lidstaten ertoe verplichten een zo grondig mogelijk onderzoek te doen van de verschillende elementen die op een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kunnen wijzen, (zie o.a. EHRM 21 januari 2011, M.S.S t. België en Griekenland, §§293 en 387).

Op grond van artikel 10 van de herschikte Procedurerichtlijn heeft verwerende partij ten slotte de plicht ervoor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken.

Voorts houdt de formele motiveringsplicht in dat de verzoeker in staat moet zijn de redenen te kennen waarop verwerende partij zich in haar beslissing baseert. Op grond van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan in een administratieve beslissing niet verwezen worden naar elementen waarvan de bestemming geen kennis had op het moment van de beslissing. In het arrest nr. 211 356 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, betrekking hebbende op een aanvraag voor medische regularisatie, wordt gesteld dat de verzoekende partij op het moment van de beslissing toegang moet kunnen hebben tot alle documenten waarop de beslissing zich baseert. Naar analogie geldt dit ook in onderhavige zaak.

Specifiek met betrekking tot de grond waarop verwerende partij zich baseert om te komen tot de bestreden beslissing, werpt verzoeker op dat op de verwerende partij de verplichting rust om na te gaan of de verblijfsvergunning, waarover verzoeker beschikt, nog steeds geldig is dan wel verlengd kan worden.

Dit argument wordt bevestigd in het arrest nr. 207 875 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 augustus 2018. In casu diende de verzoekende partij beroep in tegen een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming op grond van het feit dat verzoekende partij reeds genoot van internationale bescherming in Spanje. Hoewel verzoekende partij niet betwist dat zij in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, bepaalt de beschikking van de Raad :

“(…)”

Daarnaast wijst het arrest nr. 207 327 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 juli 2018 op het volgende:

"(...)

Bovenstaande rechtspraak impliceert dat verzoekende partij in de mogelijkheid moet worden gesteld om na te gaan of de verblijfstitel die zij in Bulgarije verkregen nog steeds geldig is, dan wel verlengd kan worden. In het administratief dossier bevindt zich niets, behalve een document van de 'Dublin Unit'. Op basis van deze verklaringen kan echter geenszins worden afgeleid of verzoekers verblijfstitel nog geldig, dan wel verlengd zou kunnen worden. De afwezigheid van een rigoureuus onderzoek naar de verblijfstitel leidt dan ook tot een schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

2. Onmenselijke of vernederende behandeling

Artikel 3 EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Verzoeker wenst de aandacht te vestigen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In twee fundamentele arresten oordeelde het Hof namelijk dat erbarmelijke levensomstandigheden een schending van artikel 3 EVRM kunnen uitmaken.

In het arrest M.S.S. tegen Griekenland (21 januari 2011) onderzoekt het Hof of socio-economische omstandigheden een schending van artikel 3 EVRM kunnen uitmaken:

« (...)»

Het Hof besluit dat de Griekse overheid, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van asielzoekers, verantwoordelijk is voor de levensomstandigheden door de afwezigheid van publieke maatregelen ondanks de wettelijke verplichting :

"(...)"

In het arrest Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk (28 november 2011) sprak het Hof zich nogmaals uit over deze kwestie :

« (...)»

Conform de rechtspraak van het Europees Hof dienen bijgevolg de humanitaire en socio-economische omstandigheden voor verzoekers als erkend vluchtelingen in Bulgarije eveneens in aanmerking te worden genomen om te bepalen of verzoekers een risico op een schending van artikel 3 EVRM lopen bij terugkeer.

De uitoefening van hun socio-economische rechten, eigen aan het statuut van vluchteling, maakt dan ook integraal deel uit van de internationale bescherming waarop een verzoeker moet kunnen terugvallen in de zin van artikel 57/6, §3, 3° Vw. Verwerende partij kan dan ook niet voorhouden dat de penibele socio-economische omstandigheden in Bulgarije het verlenen van internationale bescherming niet zouden kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker toont hierna aan dat de rechten gekoppeld aan de beschermingsstatus niet effectief is omwille van de vernederende levensomstandigheden, het gebrek aan gezondheidszorg en de huidige behandeling van vluchtelingen door de Bulgaarse autoriteiten. De socio-economische rechten die voortvloeien uit het vluchtelingenstatuut worden in de praktijk niet gehandhaafd. Verwijzend naar recente internationale rapporten en rekening houdend met de verklaringen van verzoeker in het licht van deze rapporten, toont verzoekende partij aan dat:

- Dat erkende vluchtelingen geen medische zorgen krijgen omwille van een gebrek aan informatie en tolken en dat artsen weigeren erkende vluchtelingen te behandelen
- Dat er in Bulgarije, volgens het AIDA Rapport, een groot probleem bestaat met de integratievoorzieningen voor erkende vluchtelingen en talloze mensen het land omwille van die reden verlaten
- Dat er een ernstig probleem wat betreft de huisvesting en sociale bescherming
- Dat rapporten getuigen over de problematische houding van de Bulgaarse autoriteiten en burgers tegenover vluchtelingen

Deense en Duitse rechtbanken oordeelden reeds dat een dat een terugkeer van erkende vluchtelingen in Bulgarije een schending van artikel 3 EVRM kan uitmaken door socio-economische omstandigheden. Een rapport van ECRE en ELENA bepaalt:
"(...)" (Stuk 2)

Asielzoekers en personen die internationale bescherming genieten zijn in Bulgarije vaak het slachtoffer van xenofobie. Verzoekers kregen op straat vaak beledigingen naar het hoofd geslingerd. Verzoekster werd ook al eenmaal slachtoffer van fysiek geweld toen iemand haar hoofddoek probeerde af te trekken.

In een rapport van het Bulgarian Helsinki Committee wordt het probleem van xenofobie geduid als volgt:
"(...)" (Stuk 3)

Een rapport van het US Department of State met betrekking tot de mensenrechten in Bulgarije:
"(...)" (Stuk 4)

Een rapport van ECRI stelt vast dat, ondanks hun aanbevelingen, de situatie niet is verbeterd:
"(...)" (Stuk 5)

Verzoeker klaagt ook het feit aan dat in Bulgarije elke vorm van integratiesteun ontbreekt. Ondanks het wettelijke kader dat een aantal jaar geleden werd opgesteld, blijft dit tot op de dag van vandaag dode letter. Personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije kunnen zich in het land op die manier onmogelijk ontwikkelen. Dit leidt voor velen tot een bestaan die mensonwaardig is.

In verband met het gebrek aan integratiesteun bepalen volgende rapporten:
"(...)" (Stuk 9)
"(...)" (Stuk 6)

Ondertussen is er een update van AIDA en zitten we met 2018 aan een vijfde zero integration year:
"(...)" (stuk 7)
"(...)" (FRA, Periodic data collection on the migration situation in the EU, May Highlights 1 March-30 April 2018, p. 3)
"(...)" (FRA, Periodic data collection on the migration situation in the EU, May Highlights 1 March-30 April 2018, p. 21)
"(...)" (Amnesty International, Bulgaria 2017/2018, beschikbaar op: <https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/bulgaria/report-bulgaria/>)

Op grond van deze objectieve landeninformatie staat vast dat de bestreden beslissing van verwerende partij onvoldoende is gemotiveerd in de mate dat de socio-economische omstandigheden in Bulgarije niet worden aangemerkt als onmenselijk of vernederend.

Het komt toe aan verwerende partij te onderzoeken of de omstandigheden in Bulgarije een schending zouden kunnen uitmaken van artikel 3 EVRM. Verwerende partij stelt dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zijn levensomstandigheden zodanig ondermaats waren dat er sprake zou zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Echter, deze vaststellingen volstaan niet. De verwerende partij is gehouden een grondig onderzoek te voeren cfr. artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet dat vereist dat alle pertinente feiten met betrekking tot het land van herkomst op het moment dat wordt geoordeeld over het verzoek tot internationale bescherming in overweging dienen te worden genomen.

Op grond van hetgeen gesteld werd in bovenstaande landeninformatie staat vast dat Bulgarije ernstige tekortkomingen kent wat betreft integratiesteun aan personen die er internationale bescherming genieten. De toegang van verzoeker tot basisrechten, zoals het recht op een woning en het recht op medische zorg, wordt op ernstige wijze ingeperkt. Op geen enkel moment werd de verzoekende partij hieromtrent geïnformeerd. Verzoeker was een tijdlang dakloos in erbarmelijke omstandigheden en was meerdere malen het slachtoffer van racistisch geweld.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11, de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn als volgt verduidelijkt:
"(...)"

Verwerende partij heeft op grond van artikel 10 van de herschikte Procedurerichtlijn de plicht er voor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong en doorreis en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken.

Artikel 10.3 en 10.4 van de herschikte Procedurerichtlijn stellen:
"(...)"

Verwerende partij heeft, hoewel zij voorheen wel degelijk een COI Focus had over de opvang van vluchtelingen in Bulgarije en de behandeling die ze er riskeerden, geen enkele opzoeking verricht en zich zelfs niet gesteund op de informatie die ze vergaard heeft over Bulgarije. Verwerende partij is onzorgvuldig te werk gegaan.

3. Familieleven in België

Verwerende partij beschikt in functie van artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet over de mogelijkheid een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, maar is daar geenszins toe verplicht.

Op basis van de overwegingen 14, 16, 18, 24 en 36 van richtlijn 2011/95, moeten lidstaten die gunstigere bepalingen dan de in die richtlijn vastgestelde normen treffen of in stand houden, mits de persoon voldoet aan de criteria van de internationale bescherming (HvJ, C-652/16, 4 oktober 2018).

Gelet op het feit dat het niet gaat om de vraag of verzoeker aan de criteria van de internationale bescherming voldoet, maar enkel gaat over het feit of hij de aanvraag ook hier ontvankelijk kan indienen, moet er gewezen worden op het belang van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest, en het belang van de instandhouding van het gezin, zoals onder andere gewaarborgd door artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn.

Gezinseenheid is vaak het enige middel tot gezinshereniging dat personen met internationale bescherming genieten (EHRM, Mungenzi t Frankrijk, 10 juli 2014).

Verzoeker woont bij zijn ouders en zijn broer en schoonzus en hun kindjes in Antwerpen en heeft dit ook gemeld aan verwerende partij. Hij maakt deel uit van het gezin en is ten laste. Verzoeker is zelf niet gehuwd. Verzoeker zijn ouders, zijn broers, hun vrouwen en kinderen werden allen erkend als vluchteling in België. Verzoeker maakte in Syrië ook deel uit van zijn gezin, woonde bij zijn ouders, met zijn broers. Het is een bijzonder hecht gezin en hij was reeds afhankelijk van zijn ouders voor zij naar België zijn gevlucht.

Verzoeker heeft geen gezinsleden in Bulgarije. Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat er sprake kan zijn van een recht op familieleven tussen ouders en volwassen kinderen en volwassen zussen (EHRM, Benhebba/Frankrijk §36; EHRM, Mokrani/Frankrijk, § 33; EHRM Onur, Verenigd Koninkrijk, §45; EHRM, Slivenko/Litouwen, §97; EHRM, Khan /Verenigd Koninkrijk, §32). Zij kunnen hun recht op familieleven nergens anders uitoefenen dan op het Belgische grondgebied en het is daarom aangewezen dat verzoekers verzoek tot internationale bescherming ontvankelijk wordt verklaard.

4. Vluchtelingenstatus

Verzoeker verkreeg in Bulgarije slechts de subsidiaire beschermingsstatus, en niet de vluchtelingenstatus.

Zoals blijkt uit de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, is artikel 33 van de Procedurerichtlijn van toepassing op zowel personen die vluchtelingenstatus in een andere lidstaat verkregen hebben, als op personen die subsidiaire beschermingsstatus in een andere lidstaat verkregen hebben.

Verzoeker voldoet weliswaar, net als zijn ouders en zijn broers en schoonzussen aan de criteria in artikel 1A van de Conventie van Geneve om als vluchteling erkend te worden. Hij heeft zijn dienstplicht

ontweken en wordt gezocht door het regeringsleger. Verzoeker werd niet erkend als vluchteling maar kreeg, in tegenstelling tot zijn andere familieleden slechts de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de geweldssituatie in Syrië.

Uit het arrest in de zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, van 14 mei 2019 blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de vluchtelingenstatus in de zin van de Kwalificatierichtlijn bestaat naast de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève:

"(...)"

Verzoeker werpt op dat hij voldoet aan de criteria van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie, en dat hij nog niet als dusdanig erkend werd. De Vluchtelingenconventie voorziet niet in de mogelijkheid om een verzoek tot erkenning als vluchteling onontvankelijk te verklaren wanneer de betrokkene subsidiaire beschermingsstatus geniet in een ander land. Verzoeker vraagt Uw Raad hem te erkennen als een vluchteling in toepassing van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie."

2.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden diverse rapporten met betrekking tot de omstandigheden van opvang en behandeling van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije en de algemene mensenrechtensituatie in Bulgarije als nieuwe stavingstukken gevoegd (stukken 2-8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 20, vijfde lid, van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 14, § 4, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze deze artikelen, die betrekking hebben op het belang van het kind, *in casu* geschonden zouden zijn. Verzoeker is immers een meerderjarige jongeman die verklaarde geen kinderen te hebben (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 13, Verklaring DVZ, nrs. 4 en 16; stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 1 en 4).

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (i) uit zijn verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt dat hij in 2015 de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Bulgarije en (ii) hij geen elementen heeft vermeld waaruit kan blijken dat hij Bulgarije heeft verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en niets erop wijst dat zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet meer geldig is. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Bulgarije. In de bestreden beslissing wordt immers terecht als volgt geoordeeld:

“Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u in 2015 de subsidiaire beschermingsstatus hebt verkregen in Bulgarije (CGVS, p.4-6, stukken 6 en 7 en blauwe map).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.”

Verzoeker werpt in het verzoekschrift op dat op de commissaris-generaal de verplichting rust om na te gaan of de verblijfsvergunning waarover hij beschikt nog steeds geldig is, dan wel verlengd kan worden. Volgens verzoeker bevindt zich in het administratief dossier enkel een document van de ‘Dublin Unit’, doch kan hieruit geenszins worden afgeleid of zijn verblijfstitel nog geldig is of verlengd zou kunnen worden. De Raad merkt op dat de vraag of verzoeker al dan niet nog over een geldige verblijfsvergunning beschikt in Bulgarije dient te worden onderscheiden van de vraag of hij daar nog over een internationaal beschermingsstatuut beschikt, en dat hierover in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende wordt uiteengezet:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Bulgarije, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).”

Bovendien stelt de Raad op basis van de documenten in het administratief dossier, meer bepaald verzoekers Bulgaarse verblijfskaart en paspoort, vast dat verzoeker op heden over een geldige verblijfstitel beschikt voor Bulgarije (adm. doss., stuk 10, map met ‘documenten’, nrs. 6 en 7). Verzoeker verklaarde dat hij zijn initiële Bulgaarse verblijfsdocumenten verloor nadat hij Bulgarije de eerste keer had verlaten, maar dat hij bij zijn terugkeer naar Bulgarije in 2017 meteen nieuwe documenten kreeg (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Niets wijst erop dat hij zijn huidige documenten, die geldig blijven tot 22 mei 2020, niet opnieuw zal kunnen verlengen.

De verwijzing in dit verband naar twee arresten van de Raad is niet dienstig, daar deze betrekking hebben op de vraag of de verzoekers in deze zaken actueel over een internationale beschermingsstatus

beschikken in een andere EU-lidstaat. Te dezen voert verzoeker evenwel niet aan dat hij in Bulgarije heden niet langer over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt die hem daar in 2015 werd toegekend. Dit blijkt evenmin uit zijn verklaringen of uit de stukken van het dossier.

Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Bulgarije en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan dit vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Bulgarije geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Bulgarije sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, met name wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 88-90 e.v.).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat zijn levensomstandigheden in Bulgarije de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. In de bestreden beslissing wordt immers op pertinente en correcte wijze als volgt gemotiveerd:

"U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Bulgarije hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u vooreerst het gebrek aan veiligheid in Bulgarije gelden. U wijst met name op enkele racistische incidenten die u er heeft meegemaakt (CGVS, p.4-11).

Vooreerst haalt u aan dat het opvangcentrum in Ovcha Kupel in Sofia in de periode dat u er verbleef twee maal werd aangevallen door racisten die betoogden tegen de aanwezigheid van vluchtelingen (CGVS, p.4-5). U stelde dat de rechtse politieke partij Ataka de Bulgaren opzet tegen de vluchtelingen en dat uw opvangcentrum een eerste keer werd binnengevallen door een groep mensen die in het zwart waren gekleed en waren kaalgeschoren en de bewoners van het kamp uitscholden en sloegen (CGVS, p.4-5). Eén kampbewoner werd neergestoken en moest naar het ziekenhuis worden gebracht voor verzorging (CGVS, p.4-5). U gaf echter aan dat u daar zelf geen ooggetuige van was daar u op de derde verdieping van het gebouw een kamer had maar dat u na de aanval wel naar beneden bent gegaan en de vernielingen heeft aangetroffen (CGVS, p.5). U stelde voorts dat de politie na het incident naar het centrum is gekomen maar niets kon doen (CGVS, p.5). Gevraagd hoe u weet dat de politie niets heeft kunnen doen, repliceerde u kort dat de vrouw en kinderen van de man die werd neergestoken, klacht hadden neergelegd maar dat ze niets hebben gedaan voor hen (CGVS, p.5). De volgende dag werd het kamp nogmaals aangevallen (CGVS, p.4-5). Gevraagd of u die tweede keer persoonlijk werd geraakt, dan wel of u zich toen erens anders bevond, antwoordde u dat jullie al hadden opgemerkt dat er zich in het park tegenover het opvangcentrum een groep van twintig à vijfentwintig personen aan het verzamelen was en vervolgde u dat jullie toen allemaal naar boven zijn gevlucht (CGVS, p.5). U stelde dat u door deze aanvallen bang was geworden en niet op straat durfde te komen (CGVS, p.6). Uit bovenstaande blijkt evenwel dat u tijdens de aanvallen op het kamp persoonlijk niet werd geraakt en dat de autoriteiten wel degelijk ter plaatse zijn gekomen. Uit het enkele feit dat de klacht die werd ingediend door de vrouw van de neergestoken man niet (onmiddellijk) leidde tot een concrete actie of een resultaat kan niet zonder meer besloten worden tot de afwezigheid of de onwil vanwege de Bulgaarse autoriteiten.

Verder stelde u dat de shoarmazaak in Sofia waar u heeft gewerkt eveneens twee keer werd gevisieerd door extreemrechtse Bulgaren (CGVS, p.7-11). U vertelde dat er de eerste keer drie personen binnenkwamen in de zaak om sandwiches te vragen. Jullie bedienden hen maar de mannen begonnen jullie uit te schelden in het Bulgaars. Jullie reageerden niet waarop ze met de ketchup begonnen te

gooien en jullie aanvielen. Ze kwamen achter de toog, één van hen sloeg jullie en de andere twee gooiden met alles wat ze maar vonden in jullie richting (CGVS, p.9). U werd een aantal keer geschopt en een collega werd geslagen en was gewond in zijn gezicht. Na ongeveer een kwartier liepen de daders weg (CGVS, p.9). Gevraagd wat jullie dan hebben gedaan, repliceerde u dat jullie de politie hebben gebeld, dat de politie ter plaatse is gekomen en een proces-verbaal heeft opgesteld en dan weer is vertrokken (CGVS, p.9). Gevraagd of jullie klacht hebben ingediend tegen de mannen, antwoordde u dat jullie aan de politie hebben verteld wat er was gebeurd maar dat jullie de daders niet kenden (CGVS, p.9). Gevraagd of de politie had aangegeven dat jullie op de hoogte zouden worden gehouden of had gezegd dat jullie zelf dienden langs te komen, stelde u dat er een klacht werd geregistreerd in naam van de shoarmazaak, dat de eigenaar een kopie van het proces-verbaal had gekregen en dat het dat was (CGVS, p.9). Gevraagd of de eigenaar zich nadien nog is gaan informeren bij de politie over de zaak, antwoordde u negatief (CGVS, p.9). Gevraagd of u na dat incident naar de dokter bent moeten gaan voor verzorging, antwoordde u negatief en voegde daaraan toe dat u werd geschopt maar dat het niet zo erg was (CGVS, p.10).

Een maand of twee later, in februari of maart 2018, werden u en uw collega's opnieuw geïrriteerd door kaalgeschoren en in het zwart geklede Bulgaren. Ze stonden buiten op straat bij de shoarmazaak, beledigden jullie, spraken slecht over de Arabieren, zeiden dat Bulgarije toebehoort aan de Bulgaren, bekogelden jullie met servetten, bekertjes en sneeuw en gooiden uiteindelijk ook een glasraam van de zaak stuk met een steen (CGVS, p.10). Jullie belden opnieuw de politie, ze stelden weer een proces-verbaal op en vertrokken (CGVS, p.10). Gevraagd of er iemand gewond was geraakt tijdens dat tweede incident, antwoordde u negatief en stelde dat enkel dat glas was gebroken (CGVS, p.10). Gevraagd of er iemand later nog informatie is gaan vragen over de zaak bij de politie, moest u toegeven het niet te weten (CGVS, p.10). Uit uw verklaringen blijkt niet dat de beschreven incidenten tijdens uw werk ernstige persoonlijke gevolgen hebben veroorzaakt voor u, noch dat de Bulgaarse autoriteiten niet zouden hebben opgetreden. Ten slotte stelde u nog dat zowel u als andere Arabieren op straat regelmatig werden uitgescholden, dat jullie te horen kregen dat jullie het land moeten verlaten, dat Bulgarije voor de Bulgaren is, dat jullie in eigen land moeten gaan vechten en er werd slechtgesproken over jullie families (CGVS, p.10). U meende in Bulgarije angst te hebben om 's nachts buiten te komen en om naar openbare plaatsen te gaan (CGVS, p.10-11). De beledigingen aan uw adres zijn onvoldoende zwaarwichtig en kunnen geenszins gelijkgesteld worden met daden van vervolging of ernstige schade.

Voorts doet u eveneens uw moeilijke levensomstandigheden in Bulgarije gelden. In het bijzonder verklaart u dat u geen onderdak meer kreeg nadat u er de subsidiaire beschermingsstatus had verkregen (CGVS, p.6-7).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft uw levensomstandigheden in Bulgarije, dient ter zake opgemerkt te worden dat u in eerste instantie al twee à drie maanden na uw aankomst in Bulgarije, onmiddellijk na het verkrijgen van uw Bulgaarse documenten, naar Roemenië bent vertrokken (CGVS, p.3-4 en p.6). Uw onmiddellijk vertrek

uit Bulgarije begin 2015 getuigt niet van ernstige pogingen om er toen een leven op te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Verder dient er opgemerkt te worden dat u bij terugkeer naar Bulgarije in 2017 onmiddellijk nieuwe Bulgaarse verblijfsdocumenten heeft kunnen bekomen nadat u de eerste was kwijtgespeeld (CGVS, p.7-8). U stelde voorts dat u bij terugkeer geen opvang meer kreeg en dat u in Sofia in een park moest slapen (CGVS, p.7-8). Na een week à tien dagen leerde u echter een andere Syriër kennen die u voorstelde om in zijn studio te komen wonen. Jullie deelden de huur en hij hielp u eveneens aan een job in een shoarmazaak waar u uiteindelijk één jaar heeft gewerkt (CGVS, p.7-8). Gevraagd of u voldoende verdiende met uw werk, repliceerde u dat het juist genoeg was om in uw onderhoud te kunnen voorzien (CGVS, p.9). U had aldus en huisvesting en werk in Bulgarije.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Bulgarije loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u voorgelegde Syrische en Bulgaarse (identiteits)documenten en de Belgische verblijfstitels van uw familieleden, zijn niet van dien aard een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen."

De door verzoeker gevoegde algemene informatie over de toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt, integratie, onderwijs, sociale voorzieningen en gezondheidszorg en de frequentie van haatmisdrijven en racisme tegen personen die in Bulgarije internationale bescherming hebben verkregen, heeft geen betrekking op zijn persoonlijke situatie en kan dan ook geen afbreuk doen aan de concrete en pertinente vaststellingen hierover in de bestreden beslissing. Deze landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Echter, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoeker niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke achteruitgang van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 91). Gelet op de voorgaande motieven, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift stelt dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd in het licht van de objectieve landeninformatie waarnaar hij verwijst en dat de commissaris-generaal nagelaten heeft om overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet alle pertinente feiten met betrekking tot het land van herkomst in overweging te nemen.

Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat hij in Bulgarije een tijdlang dakloos was in erbarmelijke omstandigheden en meerdere malen het slachtoffer is geweest van racisme en door voor het overige te verwijzen naar algemene informatie met betrekking tot de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Hiermee toont hij niet aan dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Het louter herhalen van redenen waarom hij uit Bulgarije is vertrokken is immers niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Door louter zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) te herhalen en te verwijzen naar algemene landeninformatie, zonder deze te betrekken op zijn persoonlijke situatie, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij zich beroept op zijn recht op een familieleven om te betogen dat zijn verzoek tot internationale bescherming ontvankelijk dient te worden verklaard. Het gegeven dat verzoeker in België bij zijn ouders, broers en schoonzussen verblijft en dat deze gezinsleden erkend zijn als vluchteling – wat verzoeker overigens niet aantoon – heeft immers geen uitstaans met de vraag of verzoeker zich in Bulgarije nog steeds kan beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus die hem daar werd toegekend.

De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Bulgarije zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker *in concreto* aantoon dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het

EVRM of artikel 4 van het Handvest, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije.

In de mate dat verzoekers verzoek om internationale beschermingsstatus niet-ontvankelijk is in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, is er geen grond om te onderzoeken of verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève. De omstandigheid dat dit verdrag niet in de mogelijkheid voorziet om een verzoek tot erkenning als vluchteling onontvankelijk te verklaren wanneer de betrokkene de subsidiaire beschermingsstatus geniet in een ander land doet niets af aan het feit dat de wettelijke basis van deze mogelijkheid verankerd is in voormeld artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, welk artikel de omzetting vormt naar Belgisch recht van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

2.3.4. In zoverre verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid de redenen waarom hij zich niet (meer) op de bescherming van de Bulgaarse autoriteiten kan beroepen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN